

stud og Præmier og Forvaltningen deraf. Flertallet indser ikke, med hvilken Ret man skulde kunne fordrø, at disse Midler udlænes til Kreti og Pleti til en lavere Rente, end der faktisk kan opnaas, saa meget mindre som ogsaa her Reservecapitalen er saa rigeligt, at Statens Garanti kun er rent nominal.

Det skal tillige bemærkes, at Anstaltens Tariffer ifølge Lovens § 14 skulle være grundede paa en Rentefod af 2 pCt. halv-aarlig, altsaa $4\frac{1}{25}$ pCt. p. a., saa at en Tvangsnedsettelse af Renten vilde være i ligesrem Strid med hele det Grundlag, paa hvilket Forsikringer ere tegnede. Kun for Livrenter og opsatte Kapitaludbetalinger, der ere erhvervede for Indstud, som betales efter Strafsraaden af Lov Nr. 78 af 1ste April 1893, ere Tarispriserne beregnede paa Grundlag af en Rentefod af $1\frac{3}{4}$ pCt. halv-aarlig.

De offentlige og private Stiftelser, Kommunitetet, Sørskaademi o. s. v. have i det væsentlige til Formaal at understøtte trængende eller at virke for Oplysningens Fremme og andre ideelle Opgaver. Det vilde derfor være usorvarligt at træffe Foranstaltninger, der kunde svække deres Evne til at virke for deres Formaal.

Det er i det foregaaende flere Gange blevet berørt, at den her omhandlede Rente-nedsættelse af visse udlænte Kapitaler paa ingen Maade vilde komme Samfundet til gode, men kun være til Fordel for de Personer, der have modtaget dem til Laans, uden Hensyn til, om disse ere rige eller ubemidlede, om de eje Kjøbstad- eller Landejendomme o. s. v. Det vilde altsaa bero paa Tilfældet, om en saadan Lov kom til at yde en ubemidlet støtte, eller om den kun bragte en velhavende Mand en ikke attraaet Fordel. Ogsaa fra denne Side set finder Flertallet Lovforslaget ubrugeligt.

Flertallet indstiller derfor Lovforslaget til Forkastelse.

Et Mindretal (Sensen-Dysholdt og Lassen) kan ligesom Flertallet ikke slutte sig til nærværende Lovforslag i dets foreliggende Skikkelse; det er enigt i, at det er et Overgreb, naar det vil foreskrive private, hvilken Rente de maa betinge sig af de dem tilhørende Midler, selv om disse ere et vist offentligt Tilsyn undergivne, men ikke anbringes under Statens Garanti, ligesom det er enigt i, at det overhovedet ikke kan eller bør være Lovgivningsmagtens Opgave at tvinge Renten ned eller op. Noget helt andet er det derimod at gribe ind over for Midler, der enten direkte høre under Staten eller forvaltes under dennes Kontrol og Garanti; thi her er det sikkert en lige saa naturlig som nærliggende Opgave at lette disse Midlers gode og sikre Anbringelse, og det er dette Formaal, Mindretallet i Mod-sætning til Flertallet har troet at burde arbejde henimod.

Mindretallet er gaaet ud fra Rigtigheden af den vistnok almengyldige Regel: „jo højere Rente, desto ringere Sikkerhed“, og da det fortrinsvis lægger Vægten paa Sikkerheden, har det, for at opnaa en saadan, ment det nødvendigt, at benytte det eneste usejlbare Middele hertil: Afkald paa Fordringen om høj Rente. Der kan selvfølgelig være delte Meninger om, hvad der er høj og hvad der er lav Rente, og det saa meget mere som Pengemarkedets større og mindre Rigelighed er saa væk-slende, at hvad der til en Tid kan kaldes høj Rente til en anden Tid maa anses for en lav, og omvendt. Mindretallet har derfor fundet det i høj Grad irrationelt, naar det foreliggende Lovforslag vil fiksere Renten, og det har derfor i Vædringsforslag Nr. 1 ladet Renten være svingende, saa den til enhver Tid er i saa nær Overensstemmelse (som praktisk muligt) med det virkelige Pengemarked, hvis større eller mindre Rigelighed utvivlsomt finder sit korrekte Udtryk i Børskursen paa rentebærende Effekter, og af disse har man da taget som Rentenorment et Papir, der netop repræsenterer det, hvorefter Talen her er, nemlig Laan mod Pant i faste Ejendomme i By og paa Land, tilmed et Papir, der er saa stort, at det ikke ved kunstige Manøvrer